

СЕДМИЯТЪ БАЩА.

Норвежка приказка

Това било въ много старо врѣме. Нѣкой си човѣкъ трѣгналъ да пѣтува по свѣта. Стигналъ до една голѣма и хубава кѣща.

— Все ще има добри хора въ тая кѣща да ме прибератъ и нахранятъ, — си казалъ той и влѣзълъ прѣзъ голѣмата вратня.

Въ двора чужденецътъ забѣлѣзаль старецъ съ прошарена коса и брада. Старецътъ цѣплѣлъ дърва.

— Добъръ вечеръ, дѣдо. Ще мога ли да прѣношувамъ у васъ?

— Азъ не съмъ бащата въ тая кѣща, — казалъ старецътъ. Иди въ кухнята, и попитай баша ми.

Чужденецътъ отишълъ въ кухнята. Тамъ видѣлъ другъ старецъ — клекналъ на колѣнѣ прѣдъ огнището и духалъ огъня.

— Добъръ вечеръ, дѣдо! Ще ме приемете ли да ношувамъ у васъ? — попиталъ чужденецътъ.

— Азъ не съмъ бащата въ тая кѣща, — отвърналъ старецътъ. Влѣзъ въ кѣщи и попитай баша ми, който е седналъ до масата.

Чужденецътъ влѣзълъ въ кѣщи да попита баша му. Той билъ много по-старъ отъ другитѣ, тракалъ зѣбитѣ си, клатѣлъ се като малко дѣте и четѣлъ дебела книга.

— Добъръ вечеръ, дѣдо! Ще ме приемете ли тая ношь у васъ? — попиталъ го чужденецътъ.

— Азъ не съмъ бащата въ тая кѣща. Говори съ баша ми, който е седналъ хей тамъ на столъ.

Чужденецътъ отишълъ при онзи, който билъ седналъ на столъ. Той билъ свитъ на кълбо и пѣлнѣлъ лулата си съ тютюнъ.